

Kauppatieteiden kandidit Lissabonissa 15. – 19.9.2016

Perjantai aamun valjetessa matkalaiset kerääntyivät hotelli H10 Duque de Loulen viihtyisään aamiaishuoneeseen. Vain muutama tunti aikaisemmin, olimme nauttineet siellä iltapalaa ja maistelleet hyviä talon viinejä.

Aamulla ei tarvinnut miettiä, mitä panna päälle, kun vaihtoehtoja ei liiemmälti ollut. Kaikkien ruumassa olleet matkalaukut odottivat vielä jatkoyhteyttä Amsterdamissa. Lissabonin Portelan lentokentän apteekista oli illalla ostettu hammasharjoja ja deodorantteja. Myös hotellin hyvin varusteltu kylpyhuone tarjosi hammasharjoja ja -tahna. Oli ihailtavaa, kuinka tyyneesti kaikki suhtautuivat matkalaukuttomaan tilanteeseen. Joku tosin oli osannut ennakoida tällaisenkin tilanteen. Huumori kukoisti ja vitsit lentelivät.

Yhdeksältä nousimme Fernandan johdolla Miguel kuskin bussiin. Ajoimme keskustaan johtavaa Avenida da Liberdade puistokatua kohti vanhaa kaupunkia Alfamaa. Ohitimme Vapausaukion, jossa on 1800-luvulla pystytetty Portugalin vapaussodan muistomerkki ja Rossion aukion, joka on kivetty aaltokuvioisella mosaiikilla. Aukion keskellä on Brasilian ensimmäisen keisarin Dom Pedro IV:n patsas. Jatkoimme kohti Tejo jokea Baixaan, joka on rakennettu ruutukaavaan vuoden 1755 maanjäristyksen jälkeen. Baixan länsipuolella sijaitsevassa Alfamassa on São Jorgen linna, jota kohti bussi kipusi kapeita katuja pitkin raitiovaunun (nro 28) reittiä. Sé katedraalin luota jatkoimme jalkaisin kohti linnan porttia. Sisäpuolella meitä tervehti São Jorgen patsas. Linnoitukselta avautui mahtava näköala Tejo-joelle. Etelärannalla oleva 28 m korkeaan Cristo Rei-monumentti 82 metrisen jalustan päällä piirtyi komeasti siluettiin kuin myös toinen kaupungin mahtavista silloista, Ponte 25 de Abril. Sillan esikuvana on ollut San Franciscon Golden Gate. Baixan takana näkyi Bairro Alton ja Chiadon kauniit vanhat kaupunginosat. Ihailimme alkujaan Brasiliasta tuotuja jakarandoja, jotka kukkivat Portugalin suopeassa ilmastossa kaksi kertaa vuodessa. Kapeat kadut, näköalatasanteet ja pitkät rappuset ja kujat johdattelivat meidät alas rantakadulle.

Jatkoimme bussilla kohti Belémiä. Opimme, että portugalilaisilla puhuu maailmassa noin 250 miljoonaa ihmistä, että Lissabonin väkiluku on noin 600 000, että Lissabonin lähiympäristössä asuu 2,8 miljoonaa ja koko Portugalissa noin 10 miljoonaa asukasta. Iloinen oppaamme kertoi mm. löytöretkistä, hallituskuvioista ja tietysti kaupungin liikenteestä. Eikä jalkapalloa ja Lissabonin omia joukkueita ja stadioneita voinut millään jättää kertomatta. Onhan jalkapallo Portugalissa jotain vielä paljon suurempaa kuin jääkiekko tai keihäänheitto Suomessa. Bussimatka eteni hitaasti tietyön kourissa olevia rantakatuja pitkin ja olihan matkailusesonki vielä parhaimmillaan. Portugalissa käy muuten vuosittain noin 17 miljoonaa matkailijaa, mukaan lukien Madeiran ja Azorit. Matkalla ohitimme laivaston koulutuskeskuksen, yliopiston ja muutamia museoita ja vanhan kauppahallin.

Belémin alueella näkyy Portugalin entinen merimahti. Jerónimuksen luostari on löytöretkien ajan vaurauden monumentti. Sen rakennutti Emanuel I vuonna 1501, kun Vasco da Cama oli palannut kotiin Intiasta. Ennen vierailua luostarin kirkkoon, jossa on Vasco da Caman hauta, kävimme maistamassa kuuluisaa paikallista herkkua vaniljaleivosta, joita leivotaan päivittäin 14 000 kappaletta. 1800-luvulla perustettu kahvila oli todellinen turistiryssä, missä jonot kiersivät lukuisista huoneista toisiin. Alueella sijaitsee myös Belémin palatsi, joka on nykyisin presidentin virka-asuntona. Siellä on myös Arkeologinen museo ja monia hienoja puistoja. Kävimme rannalla katsomassa Belémin tornin ja Rosa dos Ventosta, joka esittää Portugalin löytöretkien pääväylät.

Lounas odotti jo Comercio-aukion terrassiravintolassa. Helteisen lounashetken jälkiruuksi oli luvattu jäätelöä ja saimmehan vilvoittavan vaniljapallon, kun sitä erikseen pyydettiin. Lounaan jälkeen kuumuus ja matkavaatteiden yhdistelmä alkoivat ahdistaa, joten runsas puolittainen käytettiin Rua Augustan liikkeissä etsien sopivia puhtaita vaatteita. Bussille saapuikin joukko paperikasseja kantavia hymyileviä suomalaisia.

Hotellille saavuttuamme siirryimme ostoksinemme suoraan kattoterassille nauttimaan upeasta maisemasta sekä vilvoittavasta juomasta. Vasta sen jälkeen lepuuttelimme hieman jalkojamme huoneissamme.

Illemmällä odottelimme matkalaukkuja, kun viestit kertoivat niiden saapuneen kaupungin, sanotaanko vähän liioitellen, keskustassa olevalle kentälle. Aulaan kerääntynyt yhdeksän hengen porukka päätti lähteä etsimään ruokapaikkaa lähistöltä. Se löytyikin viereisestä korttelista. Pienten neuvottelujen jälkeen meidät ohjattiin omaan kabinettiin ja meille kannettiin kolmea erilaista tosi maukasta ja tuoretta kalaa, kolmea erilaista mureaa lihaa sekä erilaisia lisukkeita. Tilasimme 3 pulloa viiniä. Jälkiruokavalikoimaa ja espressoa seurasi isännän tarjoama portviini. Isäntä kävi pitkin iltaa pitämässä meille seuraa ja kertoi mm., että maan minimipalkka on 485€ ja 65% väestöstä kuuluu sen piiriin. Emme siis ihmetelleet, että koko seurueen lasku oli 150€. Keräsimme kokoon 20€/hlö, koska ilta-ateriamme oli ollut kaikin puolin erittäin maukas ja tunnelma mukavaa. Pienen iltakävelyn jälkeen oli kiva saapua hotellille, jonne matkalaukkummekin olivat vihdoinkin saapuneet.

Hannele ja Pekka Nikkanen